

Іван Низовий

Не вмере ніколи сокровенне слово...

***

Кращі — вмерли. А гірші
втричі гірших стають,
про добро писати вірші
чесним людям не дають.
Затоптали всі клейноди
в найбрудніше порошно,
проти злагоди і згоди
з ворогами заодно.

2009

***

І відлягає на душі... Відлига
сніги розтопить — потечуть струмки
до Вільхової річки, до Лугані...

Допишеться моя остання книга,
прошелестять останні сторінки —
провісницькі — здогадуюсь зарані.

...А за вікном минають матюки...
то йдуть на штурм останні бандюки,
яких веде червоний піп-роздріга.
Тріщить асфальт, ламаючись, мов крига.

2009

***

Замело мій приватний барліг...
Мимоволі впадаючи в сплячку,
помоливсь, щоб Господь допоміг
і приспав незагойну болячку
хоч на деякий час. До весни
світ за очі мені не ходити,
а даровані Господом сни,
хоч не хоч полюбивши, дожити
до тепла, до зела...

2009

***

Стрімка дорога в далечі біжить...
Як хочеться на світі довго жити,
пшеницю жати, на межі лежать,
спостерігати, як хмарки біжать
наввипередки сонцеві... В траві
цикади трембітають: се ля ві!
Стрибають вище себе цвіркуни —
тобі радіють, мабуть що, вони,
що ти ще не помер, що ти — живий,
поет луганський Ваня Низовий.

2010

***

Отави п'янок пахнуть на зорі...
На хуторі, що зветься Кобзарі,
давно ніхто вже сіна не косив
і журавель криницю не носив,
мов лялечку на дзьобі... Ні села,
ні сіна, ні покосів, ні стола
під вишнею... Однісінькі хрущі
рояться на шипшиновім кущі.

2010

***

Світ за очі — за межі з кукурудз:
мож, там бридкий кінчається Союз,
і я ще в роки зовсім весняні
знайду себе в тій вільній стороні.
Мож, там нема колгоспного ярма
і бригадира Федора нема,
того Жабського виродка, який
мені такий зненависно-бридкий...

2010

***

За Деркулом, в Стрільцівському степу
шукаю траєкторію сліпу
ногайської крилатої стріли,
якої так жахалися орли.
Свистять біля домівок байбаки,
гладкі, цокасті, жирні лайдаки...
Ой, не підпустять близько — утечуть
до нірок, ситим задом круть та круть.

2010

Рідне село

Таких світанків, як у нас,
у Марківці, немає
ніде на світі... Бог до нас лице
своє звертає,
І в наші сни в урочий час
всі жайвори підхмарні
злітаються... Навколо нас
поля такі прегарні!

2009

***

За Свистунівку, в степ, до джерела
цілющого, з живильною водою!
Туди автівки ідуть чередою,
земні забувши клопоти й діла.

Під вербами в траві бринить бджола
з маньківського роз'єданого рою,
ще трохи покружляла над горою
і полетіла прямо до села.

2010

***

В Містках води живої наберу
і повезу додому: не помру
з водою, що здоров'я оживля
і світ увесь до серця прихिला.

Пульсує джерело і наповня
по вінця моє серце... На коня —
світ за очі лети собі й лети
у визначені загодя світи!

2010

***

Світ за очі — за Тьму-і-таракань,
на край землі слов'янської! Поглянь
на ті густі, як бір, очерети
й спитай себе, чого спинився ти
на тій межі, що різко пролягла
і всі шляхи докупоньки звела
на тій межі, де кольором іржі
позначені ґрунти — земні коржі.

2010

***

В Путивлі Ярославна на валу
вдивляється в заобрійну імлу,
де загубився Ігоровий полк,
де на орла чигає хижий волк:
де печеніг націлює стрілу
з Оскола на Сулу, де тісно Пслу
в бору сосновім хлюпатись-пливти
до Бористена й далі — у світи.

2010

***

До Києва поїду!
Як давно
у Києві не був я — засмердівся
в провінції...
Луганська стороно,
ніхто не зна, де був я, де подівся.
Ніхто не зна, яка в душі війна
триває двадцять літ...
Втрачаю віру
в майбутнє. Заздрю вигнанцеві Ліру,
який рубіж останній промина.

2010

***

Посидьмо під зірками. Помовчім,
бо є про що мовчати. Сьогодні
ми ще свої, обранці всенародні,
в нас є адреса: вулиця і дім
у Сватовім, Луганську чи в столиці.
Ми ще не літуни... На звук дзвіниці
ще серце відкликається відкрите
і б'ється в грудях, мов несамовите.

2010

***

Стою вже на останнім рубежі,
і далі бігти нікуди — там круча
глибока, вельми жадібна, жагуча,
липуча від ослизлої олжі.
Там не свої чертоги — там чужі,
оті, що не із Смотрича, а туча
зі Збруча, де пожежа кругойдуча
випалює байраки до іржі.
Криваві маки стигнуть на межі
можливого, а те, що всі мужі
спилися, й та частина, найлучча
в суспільстві пострадянському — чужі,
послаблені: глибока манить круча.

2010

***

Ще не було прадавніх міфів
про марний труд, як я сізіфів
пхав камінь вгору, щоб згори
летів униз, в тартарари
той клятий камінь.
Прометей,
обнявши скелю,
на святе
пішов подвижництво:
огнем
осявав людство...
Новим днем
світ збагативсь.
А на горі —
Сізіфи й досі, трударі,
підперши камені грудьми,
стають людьми!

2010

***

Добре слово, сказане про мене,
не розбестить і не зіпсує
ювіляра сивого... Шалене,
безоглядно спалене моє
існування в збуреному світі
в творчість у мою перелилось
зливою надій! В наступнім літі
збудеться в перешепті колось,
заврожаїть... Вийду в дивополе,
що ніколи диким не було,
а буяло, врунилось, цвіло —
захлинуся радістю і болем...

2010

* * *

Це, мабуть, остання моя зима —
пекельна, надміру жорстока...
Я віру втрачаю. Надії нема,
з любов'ю — даремна морока.

Я в слові, що в яблуку, тугу сховав —
Жалію себе, мов останню собаку...
Слова мої чесні, правдиві слова
вночі — це бува — скавучать з переляку.

Вже знаю: прожив статистичний свій вік
нелегко й непросто, не втративши честі...
Отам, отамочко, на тім перехресті
в тумані розтане чудний чоловік...

09.01.2010

* * *

Ламаючи одвічні трафарети,
я істину відновлюю: поети
над буднями, над чамом суєти
стояти завше будуть...
Стій і ти!

Не вмере ніколи сокровенне слово —
сіятиму над світом світанково!

10.01.2010

* * *

Присягаюся Господу Богу,
що не вирушу я до тих пір
в свою хресну останню дорогу,
доки править тризнаковий звір

в моїм краї занедбанім,
доки
вершать зло неправдиві суди...
...Приховає трава мої кроки
назавжди,
та не щезнуть сліди,
відпечатані чесною кров'ю
на барвінках...
А мій родовід
відшукає загублену Трою
і відновить занедбаний слід!

2010

* * *

Останню книгу допишу —
довершу творчі свої плани,
тоді й подамся за кургани
по голубому споришу.
Зостануться товариші
та вірші, сповнені тривоги:
дотопче хто ж мої дороги
із добрим наміром в душі?!

Я від Лугані до Сули
розпорошуся в кураїні,
однак зостанусь в Україні,
які б громи не прогули...
Проклюнусь в кожній слободі
тендітним проліском надії
й святої кожної неділі
лілею-свічку на воді
пускатиму...

м. Луганськ

Леонід Покришка

Зумів як-небудь, написав,
й нехай тепер зуміють інші
такими ж стать, яким я став
через оці натхненні вірші.

Любов і величі красу
в дивослова закарбувати,
за ті провини, що несу,
в святім хресті зацвяхувати.

По голосу

По голосу,
по жесту,
по усмішці,
по шкірі,
по волоссю та очам
узнала все:
віднині в теплім
ліжку
ніколи вже
не буде добре
нам.

Я написав

Всіх воріженьків до стіни
підперти віршем нелукавим,
щоб не в однім лише вині
знайти і істину, і славу.

Все, що хотів, я написав,
оскільки це ввійшло у звичку,
а як втомивсь, то перестав
від сірників палити свічку.

Слова — ніщо,
оскільки в них
не треба
нічого особливого
шукать.
Відпала
в особливості
потреба,
і нам так треба
душі зберігать.

Переклад Івана Низового,
м. Луганськ